

[Elsebeth Kock-Petersen]

jeg er klar over, at det blev uddybet fra Socialdemokratiets side – at der ikke, om jeg så må sige, er tre måneders karenstid, at det princip ikke kommer til at gælde generelt på vores arbejdsmarked og i vores sociallovgivning.

En anden ting, jeg godt vil nævne – for nu lige at markere et par af de punkter, hvor vi fra Venstres side godt vil vægte nogle ting anderledes, end det socialdemokratiske beslutningsforslag gør – er, at jeg synes, det er utrolig vigtigt, når vi diskuterer indholdet af de ordninger, der bliver lagt op til her, at de private virksomheder får en helt anderledes central placering. Det forekommer mig ærlig talt, som en tidligere ordfører sagde, vel bureaukratisk, samtidig med at arbejdsmarkedsnævn, arbejdsformidling, uddannelsesinstitutioner og arbejdsmarkedets parter skal inddrages. Det er da godt og rigtigt, men de konkrete virksomheder synes jeg skal have en helt anderledes klar placering.

Vi mener yderligere, at det afgørende dog ikke er, at vi i højere og højere grad får flere folk ind i vores dagpengesystem. Jeg er godt klar over, at det som oftest er et kardinalpunkt for Socialdemokratiet, men det mener vi hverken af økonomiske eller af andre grunde bør være et kardinalpunkt.

Jeg vil derudover henvise til en række af de oplysninger, ministeren kom med om initiativer, der er taget af regeringen, og som den har fremlagt sine lovforslag om på dette område.

Men jeg vil bestemt også tilskynde til, opfordre til, at arbejdsministeren snart bruger sin bemyndigelse, i modsætning til opfordringen fra Socialdemokratiets side, for nu har der være meget, meget lang tid for organisationerne til at forhandle. Der skal også være tid til at forhandle for organisationerne, men nu må vi være kommet dertil, hvor vi af hensyn til de unge må kunne få hele denne sag på plads. Derfor mener jeg, at vi også skylder de unge, at vi nu politisk får fastslået og fastlagt og vedtaget nogle ting på dette område.

Glistrup (FP):

Græshoppesværme truer med at goldlægge hundredvis af de kvadratkilometer, som gerne skulle skabe fødevarer ved afrikansk landbrug. Det kan man ikke bebrejde græshopperne, for det er nu engang efter deres natur, de handler, og det giver jo da også en kortvarig fornøjelse for den enkelte græshoppe at få lidt mad, før den forvolder de langtrækkende skader.

På ganske tilsvarende vis kan man ikke bebrejde Socialdemokratiet, at de fremsætter et forslag som det nonsens, vi her har til behandling. For det er jo nu engang socialismens og dermed den toneangivende nuværende socialdemokratiskes idégrundlag, at man skal have så meget sagsbehandling som vel muligt, og det giver jo da også sådan en vis umiddelbar tilfredsstillelse for dem, der er kortsigtede, at gøre sådan, som Socialdemokraterne siger.

Men al national og international erfaring til-siger jo, at man simpelt hen blotlægger ungdommen ved at følge disse systemer, hvor man bare vil have, at alle under 30 år skal befinde sig med en sværm af sagsbehandlere, der tager dem i hænderne og fører dem igennem lige den uddannelse, det nu passer den unge hertuginde eller hertugspire at komme ind i, hvad der nu er meningsfyldt, at være teatermaler, eller hvad der i øjeblikket er modefaget. Der skal ikke være adgangs begrænsninger nogen som helst steder.

Det hele vil i virkelighedens verden udvikle sig, som vi kan sammenstykke erfaringerne fra Ålborg, Randers, Kolding og København, derhen, at man i lokalsamfundet har en eller anden inden for den socialdemokratiske arbejderbevægelse, måske et fagforbund, der sidder med en eller anden fuldstændig dødsyng ejendom. Så finder man på, at den kan sælges med en fortjeneste på 2 mio. kr. til kommunen, som derefter laver værksteder og landbrug, eller hvad de gør, fylder 38 sagsbehandlere ud på området, og så har de 7-8 unge gående dér fra tirsdag formiddag til torsdag morgen, og de spiller bob inden for den tid, de er derude. Det er reelt det, det socialdemokratiske forslag går ud på.

Vi har nu haft arbejdsløsheden i hvert fald 15 år for meget, og den har i de første 7½ år været administreret af tre socialdemokratiske arbejdsløshedsministre og nu de sidste 7½ år af tre konservative arbejdsløshedsministre, der i og for sig har spillet på den samme model hele vejen igennem. Man tror, at hvis bare man får den gode Big Brother-stat til at hjælpe og give penge ud og lave ordninger, så er det den måde, man hjælper de unge på.

Nej, der er én eneste måde, man hjælper de unge på, når de er arbejdsløse i Danmark, og det er ved at indstille sig på, hvad vi er for en ganske lille minimal brik inden for den store verdens helhed. Derfor må vi indrette os i de ni-